

Facebook

S Wesley jsme seděly ve školní jídelně. Předě mnou na stole ležel talíř s podivně oranžovou omáčkou a kupou rozvařených těstovin. Chtěla jsem se pustit do jídla, ale Wes mě zastavila.

„Počkej, nejdřív si vyfotím naše obědy a postnu to na facebook,“ drobná dívka s rozčuchanými černými vlasy a očima zapadlýma za dioptrickými brýlemi si fotila můj oběd.

„Bože, Wesley! Vážně musíš sdílet úplně všechno?!“ okřikla jsem ji naštvaně. Wes se jenom trochu provinile uchichtla a položila mobil vedle svého obědu. Během jídla do něj neustále nakukovala.

Naráz její telefon zavibroval. Wes se nad něj hned naklonila, takže jí černé prameny vlasů sjely do obličeje.

„Dough mi to lajknul,“ zaradovala se a odhrnula si vlasy z obličeje.

„Takže Dough!“ pronesla jsem záhadným tónem a zamyšleně jsem se vrtala v těstovinách.

„Na co myslíš? Vždyť on chodí s Jane!“ odsekla nechápavě Wes, „má to přece ve stavu na face... ajo vlastně.“ Wes se zarazila, když jí došlo, že já už dva měsíce facebook nemám. Vlastně jsem si ho zrušila hned potom, co jím ona začala být úplně posedlá.

Chtěla jsem se na mobilu podívat kolik je hodin a jenom tak mimochodem jsem si všimla zprávy na ICQ. ICQ jsem si ještě nechala, jenom abych si mohla psát s Wesley.

„Tajemny22 si vás chce přidat do seznamu kontaktů,“ přečetla jsem.

„To zní tak tajemně!“ pronesla Wes, „já bych si ho určitě přidala!“

„Ty si taky přidáš každého!“ opáčila jsem vyčítavě. Wes uraženě zkroutila obličej.

„Kdybych alespoň věděla, kdo to je...“ uvažovala jsem. Jenže ten dotyčný o sobě nenapsal ale zholá nic. A ta divná přezdívka.

„Vsadím se, že je to Josh!“ poznamenala Wes, která se zrovna zadumaně rýpala ve své bramborové kaši.

„Proč by si mě Josh přidával? Ani neví, že existuju!“ nevěřičně jsem zakroutila hlavou.

„Možná si všimnul, jak na něj pořád zíráš,“ napadlo Wes. Trochu jsem se začervenala a nenápadně jsem pohlédla o pár stolů dál, kde seděl blondatý mladík. Z jeho obličeje se nedalo nic vyčíst. Povzddechla jsem si a s přemáháním jsem Tajemneho22 přidala do seznamu kontaktů. Snad toho nebudu litovat.

Sotva jsem doma spustila počítač, přišla mi zpráva od toho tajemného. Napsal jen strohé „ahoj“. Bez podpisu, bez smajlíka, prostě jen to jedno slovo.

„Ahoj. Kdo jsi?“ odepsala jsem v naději, že se mi tajemný přizná. Odpověď mu trvala několik minut, během níž jsem netrpělivě přecházela po pokoji. A konečně se ozval ten známý zvuk ohlašující novou zprávu.

„Přece pan tajemný,“ odpověděl. Rozčíleně jsem se kousla do rtu a zkusila jsem to ještě jednou: „Já myslím, kdo jsi v reálu.“ Tentokrát jsem na jeho odpověď nemusela čekat tak dlouho.

„Jsem pan tajemný tady i tam.“ Ten pochybný pan tajemný si se mnou hrál. Začala jsem uvažovat, jak bych z něj mohla vytáhnout nějaké informace o tom, co je zač.

„Dobře. A odkud mě tedy znáš, pane tajemný?“ zeptala jsem se.

„Já tě znám už dlouho, ale ty mě ne. Přesto toho o tobě vím hodně, Ally,“ odpověděl záhadně. Jak z mé přezdívky zjistil moje jméno? Kitty123 přece s Ally nemá nic společného. Opravdu mě musí znát. Jenže kdo by si ze mě takhle utahoval? Že by vážně Josh?

„Pak asi víš i kam chodím do školy...“ odepsala jsem. Okamžitě mi přišla odpověď obsahující přesnou adresu mé školy. Takže přeci jen někdo ze školy. Nejspíš ze třídy.

„Máš moc hezký vlasy, dobře, že sis je nechala přebarvit na blond,“ napsal, když jsem chvíli neodpovídala. To už znělo trochu divně. Jako kdyby mě snad sledoval.

„Dost už s těmi fůrky, tohle není sranda. Kdo kruci jsi?!“ moje trpělivost přetekla. Tajemný chvíli neodpovídal, pak poslal usměvavého smajlíka a hodil se offline. Zbaběle utekl. Rozhodla jsem se nechat to prozatím být.

Další den ve škole jsem to probírala s Wes, která přitom na mobilu projížděla facebookové profily. Chvílemi se mi zdálo, že ji zajímají víc než já.

„Vážně potřebuju zjistit, kdo mi píše. Co když to není jenom nějaký vtíp a někdo mě opravdu sleduje!“ hrubě jsem Wes vytrhla mobil z ruky. Překvapeně zamrkala a pak si rozladěně vzala mobil zpátky a schovala ho do kapsy. Pak jenom řekla, že má jistý nápad. Než jsem se stačila zeptat, o co jde, vyskočila před tabuli a zatleskala. Celá třída se na ni otočila.

„Ajé! Co zas vyvede?!“ pomyslela jsem si. Wes si odkašlala a začala: „Nemá někdo z vás na ICQ přezdívku Tajemny22? Ally někdo takový píše a zdá se, že je to tak trochu úchylák, takže jestli je to někdo z vás, tak mi to laskavě řekněte rovnou.“ Všichni se po sobě zmateně podívali, ale nikdo se nepřihlásil. Wesin plán nevyšel.

„Aspoň jsi to zkusila,“ utěšovala jsem ji, když se ke mně zklamaně vrátila, „asi si ho prostě bloкну a bude klid.“

„To nesmíš! Musíš zjistit, kdo to je!“ vyjekla Wesley až hystericky, „když si ho blokuješ a bude to fakt nějaký úchyl, co tě sleduje, tak ho to asi naštvě. Mnohem lepší bude zjistit, jak je možný, že toho tolik ví!“

„A neříkáš to spíš proto, že jsi zvědavá, o koho jde?“ odhadla jsem ji. Provinile se kousla do rtu a přikývla, ale pak dodala, že to řekla i kvůli tomu prvnímu důvodu a že se o mě bojí. Nakonec jsem se rozhodla, že si toho pana tajemného ještě zkusím proklepnout.

Ten den odpoledne jsem se stavovala u Wes pro nějaké věci do školy. Celý dům byl krásně poklizený, až na Wesin pokoj, který připomínal spíš doupě a její postel zase hnízdo, ve kterém se rád zahnízdil její pejsek Ronnie.

Wesley zmateně pobíhala kolem dokolečka a pořád nemohla najít všechno, co jsem potřebovala. Nakonec se jí to povedlo, i když musela celý svůj pokoj převrátit naruby. Na oslavu vítězství jsme si pustily náš oblíbený romantický film o princezně s dlouhými vlasy.

Asi v půlce filmu mě napadlo podívat se na hodiny a zjistila jsem, že už je skoro sedm večer. Úplně jsem se zapomněla a byla bych tam zůstala až do noci. Rychle jsem posbírala všechny svoje věci a vyrazila jsem.

Procházela jsem zrovna parkem, když mi zavibroval mobil. Zpráva na ICQ. Od tajemného.

„Vidím tě.“ Zmateně jsem se rozhlédla kolem. Nikde nikdo. Nevěřícně jsem se usmála a odepsala jsem: „Vtipný!“

„Ty mě nevidíš, že? Ale já vím, že se vracíš od Wesley...“ napsal. Jak to může vědět? S Wes jsme o tom, že půjdu k ní nemluvily. A jak ví, že se od ní vracím právě teď? Ještě jednou jsem se rozhlédla kolem, ale nikoho jsem nenašla. Přidala jsem do kroku. Kolem se míhaly děsivé stíny a já za každým keřem viděla postavu zloděje, násilníka nebo vraha.

Konečně jsem dorazila domů. Nikdo mě nepřepadl, neunesl ani nezavraždil, ale rozhodně jsem se dost bála. Co mám s tímhle tajemným dělat? Raději jsem se odhlásila z ICQ a šla jsem spát. Celou noc mě pronásledovaly noční můry o nestvůrách, které mě pronásledují v parku.

Wesini rodiče odjeli na víkend pryč a já jsem u ní měla přespat ze soboty na neděli. Šla jsem k ní domů až večer. Pořád jsem se musela ohlížet, jestli nezahlédnu nějakou postavu. V jedné chvíli se mi zdálo, že se někdo mihnul mezi stromy a to mě k smrti vyděsilo. Pokud to ale byl tajemný, tak zůstal opodál.

Když jsem k Wes dorazila, zrovna připravovala popcorn. Řekla mi, abych si hodila věci k ní do pokoje a počkala tam na ni. Tašku jsem položila na postel a pohladila jsem Ronnieho po hlavě. Oči mi sklouzly k zapnutému facebooku. Ta modrá barva mě tak

neskutečně přitahovala a ten bílý nápis mě skoro hypnotizoval. Prostě jsem neodolala a nahlédla jsem do Wesleyho profilu, který měla zrovna otevřený. Prošla jsem si pár jejích stavů. Většinou to byly blbosti a tak jsem sjížděla dolů a prohlížela jsem jenom fotky.

Z nějakého důvodu mě zaujal jeden určitý obrázek. Zvětšila jsem ho a poznala jsem v něm screen mojí a Wesleyho konverzace na ICQ. Zrovna jsem napsala něco vtipného a ona se tím potřebovala pochlubit na facebooku, jako ostatně téměř se vším.

V té chvíli mi něco došlo. Prohlédla jsem víc Wesleyho příspěvků a ukázalo se, že všechny měla nastavené tak, aby je mohli vidět přátelé jejích přátel, tudíž pár tisíc, možná i desítek tisíc lidí, které většinou ani nezná. A na té fotce, kterou sdílela bylo moje jméno na ICQ, tudíž si mě mohl přidat kdokoliv, kdo tuhle fotku viděl.

Ale to nebylo všechno. Wesley sdílela i několik stavů, kde mě jmenovala, jako třeba: „Dneska jsme s Ally nakupovaly. Super zábava!“ Krom toho měla na profilovém obrázku naši společnou fotku a k tomu komentář: „Ta blond ti vážně sluší.“ A pak tu byl taky stav, který vysvětloval i tu poslední podivnost pana tajemného: „S Ally jsme koukaly na film a úplně jsme zapomněly na čas! Snad to domů stihne včas.“

Wesley konečně přišla do pokoje a v ruce svírala misku s popcornem. Překvapeně se zarazila, když viděla můj rozčilený obličej.

„Ty jsi se asi úplně zbláznila! Už vím, jak mě ten pan tajemný našel! Kvůli tobě!“ rozkřikla jsem se na ni a hned jsem jí všechno ukázala. Wesley se mi hned omluvila a slíbila, že už o mě na facebook psát nebude, jenže já jsem si všimla jejího posledního stavu, který napsala před pár minutami: „Rodiče odjeli na víkend pryč a večer máme s Ally dům jenom pro sebe.“

„Řekni mi, že nemáš na facebooku adresu!“ obořila jsem se na ni. Wesley se nadechla, aby něco řekla, ale v té chvíli se zdola ozvala rána a jako by se po zemi rozsypalo sklo. Ronnie začal zuřivě štěkat. Sevřelo se mi hrdlo a moje srdce se rozbušilo neuvěřitelně rychle. Je to pan tajemný? A jestli ano, co s námi chce dělat? Co s námi teď bude???